

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. července 2015 odvolání

1) obžalovaného J. K., nar. XXXX v XXXX, okr. XXXX, trvale bytem XXXX, okr. XXXX, doručovací adresa XXXX, pošta XXXX, okr. XXXX, a

2) poškozených J. K., nar. XXXX, **M. Ž.**, nar. XXXX, **M. Ž.**, nar. XXXX, **M. Ž.**, nar. XXXX a **R. Ž.**, nar. XXXX, všichni bytem XXXX, XXXX, okr. XXXX,

proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov č. j. 1 T 31/2015-110 ze dne 29. 4. 2015, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Flídra a JUDr. Hany Kleinové rozhodl

t a k t o:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno f), odstavec 2 trestního řádu se z podnětu odvolání poškozených J. K., M. Ž., M. Ž.a, M. Ž.a a R. Ž.a napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku o náhradě škody.

Podle § 259 odstavec 3, 4 trestního řádu se **nově r o z h o d u j e** tak, že obžalovanému se podle § 228 odstavec 1 trestního řádu u k l á d á povinnost uhradit na náhradě škody poškozeným

- J. K., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, okr. XXXX, částku ve výši 474.000 Kč,
- M. Ž., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, okr. XXXX, částku ve výši 650.000 Kč,
- M. Ž., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, okr. XXXX, částku ve výši 400.000 Kč,
- M. Ž., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, okr. XXXX, částku ve výši 400.000 Kč,
- R.Ž., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, okr. XXXX, částku ve výši 200.000 Kč,

když podle § 229 odstavce 2 trestního řádu se poškození J. K., M. Ž. a M. Ž. o d k a z u j í se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. K. uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

- dne 29. 8. 2014 v době kolem 15:27 hodin, v prostoru tříramenné křižovatky Deblín – Svatoslav - Velká Bíteš (silnice č. 379 a silnice č. 3798) v km 8,624, v k. o. Svatoslav, řídil ve směru Deblín-Svatoslav nákladní motorové vozidlo tov. zn. Fiat Ducato, r. z. XXXX, když v důsledku nesprávného způsobu jízdy a nevěnování se plně situaci v silničním provozu, při odbočování vlevo na obec Svatoslav, nedal přednost v jízdě v protisměru jedoucímu motocyklu tov. zn. Kawasaki EN500A, r. z. XXXX, který ve směru jízdy Velká Bíteš - Deblín řídil V. K., nar. XXXX, načež došlo v prostoru křižovatky ke střetu motocyklu Kawasaki s levou přední částí vozidla Fiat Ducato a k pádu řidiče motocyklu V.K., který v důsledku toho utrpěl polytrauma, tedy současné poškození několika pro život důležitých orgánů či orgánových komplexů, na jehož následky zemřel, na motocyklu Kawasaki majitele V.K. vznikla škoda ve výši asi 80.000 Kč, na vozidle Fiat Ducato majitele M. Z., nar. XXXX, vznikla škoda ve výši asi 20.000 Kč, tímto svým jednáním porušil zejména ustanovení § 4 písm. a), b) a § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Za toto jednání byl obžalovanému podle § 143 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody ve výměře 2 let, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 tr. zák. a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Zároveň byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 3 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 4 roků. Dále bylo podle § 228 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto o tom, že obžalovaný je povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky (se sídlem Praha 3, Orlická 4, IČ: 41197518) škodu ve výši 14.957 Kč, když podle § 229 odst. 1 tr. řádu byli poškození J. K., nar. XXXX, M. Ž., nar. XXXX, M. Ž., nar. XXXX,

M. Ž., nar. XXXX a R. Ž., nar. XXXX (všichni bytem XXXX, XXXX) odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne řádně a včas odvolání, když napadá toliko výrok o uložení trestu, konkrétně pak trestu zákazu řízení motorových vozidel. V podaném odvolání namítá zejména krizovou situaci, ve které se v současné době jeho rodina nachází, s tím, že takto přísným trestem zákazu činnosti bude nejvíce postižena jeho manželka a 4 jejich malé děti. Tímto rozhodnutím soudu bude velmi zkomplikovaná lékařská péče i školní docházka starších dětí, neboť po jejich přestěhování neměl dětský lékař v místě bydliště již volnou kapacitu, a tak děti vozí do Třince. Starší děti pak chodí do školy, kam to mají z místa bydliště kolem 2 km. S rodinou totiž bydlí na podnájmu v malé vesničce obci Návsi u Jablunkova, ve které není žádná dopravní infrastruktura. Dále obžalovaný podotýká, že v místě nynějšího bydliště nemá možnost jako vyučený truhlář získat žádnou odpovídající práci, a proto je od 1. 1. 2015 veden na úřadu práce. Příslib práce v okolí má pouze za předpokladu, že jako truhlář bude mobilní. Tuto činnost tedy nelze vykonávat bez zajištění dopravy, přičemž na to, aby si zajistil jiného řidiče, finanční prostředky nemá. Z manželství má 4 nezletilé děti, když manželka je s nejmladším na mateřské dovolené s rodičovským příspěvkem 3.800 Kč. Tato se pak dodnes nemůže s touto nehodou psychicky vyrovnat, neboť pan K. jí zemřel pod rukama, když se ho snažila oživit. Sám si uvědomuje následky této tragické nehody, když ví, že nelze nahradit ztrátu života blízké osoby, a právě proto se zavázal pozůstalým nad rámec plnění pojišťovnou přispět částkou 50.000 Kč. Vzhledem k těmto skutečnostem tak obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 tr. řádu zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, a nebo aby odvolací soud ve věci sám rozhodl o uložení mírnějšího trestu zákazu činnosti.

Předmětný rozsudek napadli svým odvoláním i poškození J. K., M. Ž., M. Ž., M. Ž. a R. Ž. (coby pozůstalí po poškozeném V. K.), neboť s výrokem soudu I. stupně o jejich odkázání s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních nesouhlasí. Tento výrok je dle jejich názoru nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. V tomto směru zmocněnec poškozených namítá, že soud provedl jak v otázce příbuzenství poškozených se zemřelým, tak i v otázce jejich společného bydlení, dostatečné dokazování, včetně otázky intenzity vzájemných vztahů v rodině. Všichni členové rodiny zemřelého pak měli mezi sebou nadstandardně úzké rodinné a citové vazby, které jsou nyní jednáním obžalovaného trvale narušeny. Dle mínění poškozených pak není třeba zjišťovat příjmy zemřelého (jak uvádí soud), neboť neuplatňují nárok na peněžitou rentu z titulu ztráty živitele, ale naopak uplatňují pouze nárok na náhradu nemajetkové újmy. Soud jim tak svým přístupem de facto odejmul právo na náhradu škody v rámci adhezního řízení, což je nespravedlivé, zejména pak za situace, kdy by byli nuceni své nároky opětovně prokazovat v civilním řízení, což by jim způsobilo další škody a zejména další utrpení. Naopak poškození mají za to, že bylo-li v adhezním řízení provedeno dokazování, při kterém byly předloženy důkazy k otázce náhrady škody, je soud povinen se s takovými důkazy v rámci rozhodování řádně vypořádat, když je povinen své závěry zahrnout i do odůvodnění rozsudku (což v daném případě však učiněno nebylo). V neposlední řadě poškození upozorňují na to, že zeť R. Ž. a vnuci M. a M. Ž. byli pojišťovnou odškodněni v částce výrazně nižší, než na jakou by měli nárok jako osoby žijící ve společné domácnosti podle starého občanského zákoníku (kdy by měli každý nárok

na částku 240.000 Kč), přičemž ani s touto skutečností se soud I. stupně ve svém rozhodnutí nevypořádal. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak poškození navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody, přičemž poté nově rozhodl tak, že obžalovaný je povinen uhradit poškozeným na náhradě nemajetkové újmy, a to J. K. (manželce poškozeného) částku 500.000 Kč, M. Ž. (dceři), M. a M. Ž. (vnukům) pak každému částky 650.000 Kč a R. Ž. (zeťovi) částku 200.000 Kč.

V souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Výrok o vině obžalovaného zůstal jím podaným odvoláním nedotčen, když pro případný postup dle § 254 odst. 1 věty druhé tr. řádu odvolací soud neshledal ani žádných důvodů. Řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem soudu I. stupně nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. V daném případě podal obžalovaný odvolání toliko do výroku o uloženém trestu (zejména pak trestu zákazu činnosti) a dále pak poškození do výroku o náhradě škody, které tedy byly odvolacím soudem řádně přezkoumány.

Odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně nedostatečně posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestů (dle § 38 a § 39 tr. zák.), když je mj. toho názoru, že v daném případě mělo být u obžalovaného uvažováno o uložení trestu odnětí svobody, který by souvisel s jeho přímým výkonem. Nutno totiž poukázat na závažnost provinění obžalovaného při řízení menšího nákladního vozidla, když nelze rovněž přehlédnout ani neodstranitelný a již ničím nenapravitelný následek (smrt poškozeného). Taktéž je třeba podotknout, že u obžalovaného se jedná již o druhý případ způsobení dopravní nehody, když v prvním případě byl trestním příkazem Okresního soudu ve Frýdku-Místku sp. zn. 5T 162/2005 ze dne 26. 8. 2005 uznán vinným „toliko“ přečinem ublížení na zdraví dle § 223 předchozího tr. zákona (zák. č. 140/1961 Sb.). Za tohoto stavu tak soud I. stupně mohl a měl uvažovat i o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, a to zejména s ohledem na závažnost a charakter spáchané trestné činnosti, jakož i způsobený následek. V důsledku absence odvolání ze strany státního zástupce je pak tato otázka již bezpředmětná, a to z důvodu zásady reformationis in peius (tj. zákazu změny k horšímu), zakotvené v ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu.

V dané trestní věci byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře od 1 roku do 6 let (dle § 143 odst. 2 tr. zák.), když mu nakonec byl soudem I. stupně uložen trest na hranici 1/5 trestní výměry (a to v trvání 2 let), jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků (tj. na hranici 1/2 zákonné sazby /která je dle § 82 odst. 1 tr. zák. dána výměrou od 1 roku do 5 let/). Pokud se pak týče obhajobou namítaného trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána od 1 roku do 10 let), tak je třeba uvést, že samotná délka takto uloženého trestu (a to v trvání 4 roků /což je na samé hranici 1/3 trestní sazby/) není dle názoru odvolacího soudu nepřiměřeně přísná, když naopak tato alespoň zčásti nahrazuje nedostatečný závěr nalézacího soudu o způsobu výkonu trestu odnětí svobody. Navíc je nutno

podotknout, že obžalovaný není zcela bezproblémovým řidičem, neboť kromě shora citovaného odsouzení z roku 2005 (kdy rovněž nedal přednost v jízdě /a to zprava přijíždějícímu cyklistovi na křižovatce bez dopravního značení/) má v evidenční kartě řidiče i 1 záznam, týkající se závažného (a nikoliv banálního) provinění v dopravě (kdy překročil povolenou rychlost při jízdě v obci). Za tohoto stavu je tudíž zapotřebí, aby obžalovanému bylo na delší časové období zamezeno v řízení motorových vozidel, neboť tento svým zcela laxním přístupem je potenciálním nebezpečím pro ostatní účastníky silničního provozu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak není trest zákazu činnosti, uložený obžalovanému soudem I. stupně na dobu 4 roků (a to při absenci přímého výkonu trestu odnětí svobody), v žádném případě trestem nepřiměřeně přísným, ale naopak zcela adekvátním. Samotné námitky obžalovaného (týkající se potřeby řidičského oprávnění /z důvodu jeho zaměstnání a zejména potřeb rodiny/) pak odvolací soud považuje za zcela neopodstatněné, když těchto důsledků si obžalovaný měl být řádně vědom právě před spácháním předmětné trestné činnosti (a nikoliv až poté). K podanému odvolání obžalovaného je třeba závěrem dodat, že důsledky tohoto trestu (kdy dle jeho názoru „trestem zákazu činnosti bude nejvíce postižena jeho manželka a 4 jejich malé děti“) jsou pak zcela nesrovnatelné se ztrátou milovaného člověka (jakož i s utrpením pozůstalé rodiny).

V případě podaného odvolání poškozených pak odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně se ve výroku o náhradě škody dopustil závažného pochybení. Dle názoru odvolacího soudu totiž byly v adhezním řízení splněny zákonné podmínky k tomu, aby nalézací soud poškozeným přiznal (a to alespoň zčásti) nárok na náhradu nemajetkové škody (což však neučinil). Nutno uvést, že soud I. stupně na tuto svoji činnost nepochopitelně rezignoval, když jeho závěry, odůvodňující postup dle § 229 odst. 1 tr. řádu jsou nesprávné. V tomto směru se pak odvolací soud s odvolacími námitkami poškozených plně ztotožnil. Nutno uvést, že pokud se nalézací soud „nechtěl“ blíže zabývat otázkou nemajetkové újmy (dle úpravy nového občanského zákoníku), tak měl poškozeným v rámci jejich řádně a včas uplatněného nároku na náhradu škody přiznat alespoň částky, rovnající se jejich jednorázovému odškodnění za usmrcení osoby dle předchozí právní úpravy (§ 444 odst. 3 předchozího občanského zákoníku /zák. č. 40/1964 Sb./), což však neprovedl. V době dané dopravní nehody (dne 29. 8. 2014) byl však v platnosti již nový občanský zákoník (zák. č. 89/2012 Sb.), když na náhradu nemajetkové újmy při ublížení na zdraví a při usmrcení osoby se tak vztahují ustanovení § 2958 a § 2959 obč. zák. V této souvislosti je pak nutno uvést, že Nejvyšší soud ČR dne 12. 3. 2014 vydal metodiku, řešící právě danou problematiku.

Nároky poškozených (pozůstalých) na úhradu nemajetkové újmy při usmrcení V.K. byly řádně a včas doloženy před zahájením dokazování u hlavního líčení, přičemž odvolací soud o jejich hodnověrnosti a oprávněnosti nemá žádných pochybností. Poškození předložili příslušné doklady a dokumenty (rodné listy, oddací listy, úmrtní list), z nichž se podává jejich rodinný vztah k osobě zemřelého (poškozeného V.K.). Provedenými důkazy má pak odvolací soud za prokázané, že J. K. a poškozený žili spolu jako manželé po dobu 36 let (když manželství uzavřeli dne XXXX), přičemž z jejich vzájemného vztahu se narodila dcera M. Ž. (dříve K.). Tato se provdala za R. Ž., který se dle jejich prohlášení v roce 1997 přestěhoval k ní na adresu XXXX, XXXX (kde bydleli společně s J. a V. K.). Z jejich manželství (uzavřeném dne XXXX) se pak narodili děti M. a M. Ž. (vnuci poškozeného). Je zcela

zřejmé, že tito všichni vedli společnou domácnost, neboť spolu bydleli na shora uvedené adrese v jednom domě. Ve spise jsou pak založena písemná prohlášení M. Ž., R. Ž. a M. Ž. a (týkající se jejich společného soužití s poškozeným) a lékařské zprávy MUDr. M. Š. (vztahující se k následné léčbě R. Ž. a v důsledku akutní stresové reakce, související s úmrtím poškozeného). Ze všech těchto dokumentů, jakož i ze soudem I. stupně provedené výpovědi svědka R. Ž., se podávají nejenom úzké rodinné, ale i citové vazby všech poškozených k osobě V.K. (a naopak). Vzájemné soužití všech těchto osob pak bylo násilně přerušeno jednáním obžalovaného, který zapříčinil smrt poškozeného V.K.. Nutno zároveň podotknout, že ačkoliv bylo poškozenému 64 let a byl tedy již ve starobním důchodu, tak přesto byl stále pracovně činný (kdy jako bývalý automechanik spolu se svým zetěm opravoval auta). Mimo tuto pracovní činnost byl sportovně aktivní (neboť se svoji rodinou vyjížděl na vyjížďky, a to mj. právě na předmětném motocyklu, společné dovolené apod.). Rovněž se věnoval i údržbě jejich domu a okolí (na adrese XXXX, XXXX). Netřeba pak zdůrazňovat, že u všech poškozených se pak v případě tohoto neočekávaného úmrtí poškozeného jedná o zcela zásadní dopad do jejich nejenom osobního či rodinného, ale i celkového života (a to z důvodu ztráty nejbližší či blízké osoby /manžela, otce, dědy, tchána/). V tomto konkrétním případě jsou duševní útrapy, které byly všem pozůstalým způsobeny, umocněny ještě tou skutečností, že poškozený s nimi dlouhodobě žil až do své smrti v jedné společně fungující domácnosti. Smrt poškozeného tak pro tyto pozůstalé představuje vzhledem k ustáleným citovým a sociálním vazbám nejenom materiální, ale zejména též i nemajetkovou újmu, když je zcela zřejmé, že se se tak rozhodně jedná o vážný zásah do jejich osobnostních práv. Z tohoto pohledu nový občanský zákoník dává podmínky pro uplatnění finanční satisfakce za újmu spočívající v zásahu do osobnostních práv v důsledku smrti blízké osoby, neboť součástí soukromého života je též nepochybně i rodinný život.

Nutno zároveň uvést, že k úmrtí poškozeného V.K. došlo výlučně v důsledku jednání obžalovaného, kdy mezi tímto jednáním a způsobeným následkem je zcela jednoznačně dána příčinná souvislost, přičemž uplatněné nároky poškozených (na náhradu škody) mají zákonnou oporu v ustanovení § 2910, § 2951 odst. 2 a § 2959 zák. č. 89/2012 Sb. Z hlediska náhrady škody je třeba též podotknout, že v daném případě odvolací soud neshledává žádné spoluzavinění poškozeného na dané dopravní nehodě (ve smyslu § 2918 obč. zák.), když sám obžalovaný v tomto směru mj. ani žádnou námitku nevznášel, a proto není důvodu ke krácení nároku poškozených. Je zcela zřejmé, že náhlým a zcela neočekávaným usmrcením poškozeného byly pozůstalým (manželce, dceři, zeťovi a vnukům, žijícím s poškozeným ve společné domácnosti) způsobeny duševní útrapy, za který jim náleží nárok na přiznání peněžité náhrady, vyvažující jejich utrpení (ve smyslu ustanovení § 2959 obč. zák.). Z již zmiňované metodiky Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 3. 2014 pak mj. vyplývá, že při určení výše této náhrady by se hodnota zmařeného lidského života (v produktivním věku) měla rámcově pohybovat kolem částky 10.000.000 Kč (což je zhruba 400-násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství).

V souladu s výše citovaným ustanovením (§ 2959 obč. zák.) a danou metodikou tak odvolací soud dospěl k závěru, že je možno nárokům poškozených vyhovět tak, že pozůstalé manželce J. K. a dceři M. Ž. lze přiznat částky 1.000.000 Kč (tj. ve výměře 1/10 pomyslné hodnoty za zmařený lidský život), pozůstalým vnukům M. a M. Ž. částky 500.000 Kč (tj. ve výměře 1/20 pomyslné hodnoty za zmařený lidský život) a pozůstalému zeťovi R. Ž. částku

250.000 Kč (tj. tj. ve výměře 1/40 pomyslné hodnoty za zmařený lidský život). Poškození pak po obžalovaném v rámci adhezního řízení požadovali na náhradě škody částky 1.000.000 Kč (pozůstalá manželka a pozůstalá dcera), částky 750.000 Kč (každý pozůstalý vnuk) a částku 250.000 Kč (pozůstalý zeť). Do těchto částek je však nutno započíst již uskutečněná plnění ze strany ČSOB Pojišťovny a. s. (500.000 Kč pozůstalé manželce, 350.000 Kč pozůstalé dceři, 100.000 Kč každému pozůstalému vnoučeti a 50.000 Kč pozůstalému zeťovi) a dosavadní plnění ze strany obžalovaného (20.000 Kč a 2 x 3.000 Kč pozůstalé manželce). Po takto započteném plnění tak odvolací soud v souladu s ustanovením § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovanému povinnost uhradit na náhradě škody poškozeným J. K. částku 474.000 Kč, M. Ž. částku 650.000 Kč, M. Ž.ovi částku 400.000 Kč, M. Ž. částku 400.000 Kč a R. Ž. částku 200.000 Kč, když dále podle § 229 odst. 2 tr. řádu rozhodl o tom, že poškození J. K., M. Ž. a M. Ž. se odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody (týkající se poškozených J. K., M. Ž., M. Ž.a, M. Ž. a R. Ž.), když poté sám za splnění zákonných podmínek ustanovení § 259 odst. 3, 4 tr. řádu u těchto poškozených rozhodl nově o náhradě škody tak, jak je uvedeno shora. Odvolání obžalovaného (podaného toliko do výroku o trestu) pak bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto. V dalších výrocích (o vině, trestu a náhradě škody, týkající se poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR) zůstal napadený rozsudek tedy nezměněn.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 15. 7. 2015

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. Desenská